

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **Mgr. et Mgr. V. S.**, advokát, zastoupen: JUDr. Karlem Hájkem, advokátem, se sídlem v Praze 7, V Závětrí 1036/4, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem v Praze 1, Národní třída 118/16, zastoupena JUDr. Ladislavem Krymem, advokátem se sídlem v Praze 1, Národní 118/16, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **S. a P., v.o.s.**, , v řízení o žalobě proti rozhodnutí představenstva České advokátní komory ze dne 10.11.2014, sp. zn. P 13/14,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání rozhodnutí představenstva České advokátní komory (dále jen „žalovaná“) ze dne 10.11.2014, sp. zn. P 13/14, kterým byl žalobci pozastaven výkon advokacie podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o advokacii“).

Žalobce v žalobě nejprve v obecné rovině namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť jím byl zkrácen na svých právech svobodného výkonu povolání a podnikání a právu na spravedlivý proces.

Konkrétně namítal, že výrok napadeného rozhodnutí byl formulován v rozporu s § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacie, neboť neobsahuje žádné časové omezení pozastaveného výkonu advokacie. Dovedil, že pokud výrok žalobou napadeného rozhodnutí neobsahuje časové omezení pozastavení výkonu advokacie žalobci, jedná se o pozastavení výkonu

advokacie natrvalo. Žalovaná tak překročila svou pravomoc danou § 2 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění rozhodném (dále „správní řád“), čímž žalobou napadené rozhodnutí učinila nicotným, neboť byla místně a věcně nepřislušným orgánem pro jeho vydání.

Nesouhlasil s právním posouzením § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii žalovanou. Zdůraznil, že žalovaná neměla zákonem stanovenou povinnost rozhodnout o pozastavení výkonu advokacie v dané věci. Dále namítal, že žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí neposoudila a ani v něm neuvedla, zdali byl žalobcem úmyslný trestný čin spáchán a ohrožuje-li důvěru v jeho další řádný výkon advokacie. Pokud výše uvedené posuzovala, tak mylně. Navíc z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nevyplývají v tomto směru hodnotící úvahy žalované. Tvrdil, že žalovaná nebyla schopna dojít k právnímu závěru, či důvěra má být ohrožena. Ačkoli se žalovaná nakonec zřejmě přiklonila k tomu, že se jedná o důvěru veřejnosti či potencionálních klientů, neuvedla, jak k ohrožení jejich důvěry mělo dojít. Poukázal na to, že zahájení trestního stíhání i řízení o pozastavení výkonu advokacie jsou neveřejná, z čehož dovodil, že v dané věci nemohlo dojít k narušení důvěry veřejnosti ani jeho potencionálních klientů.

Namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, neboť žalovaná nevedla důkazní řízení k prokázání rozhodných skutečností dle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii. Nesouhlasil s tím, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí toliko citovala usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce. Vysvětlil, že žalovaná se nemůže spoléhat na tvrzení a závěry orgánů činných v trestním řízení. Vytkl žalované, že věcně neposoudila veškeré podklady týkající se spáchání trestného činu. Dále namítal, že žalovaná pochybila i při posouzení usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce, neboť z něj úmysl žalobce spáchat trestný čin, obohatit sebe nebo jiného, domluvy s ostatními účastníky na vytýkaném jednání neplyne.

Žalované vytkl překročení mezí správního uvážení tím, že v žalobou napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobce porušil jak zákon o advokacii, tak usnesení ČAK č. 7/2004 ze dne 28.6.2004. Žalovaná však porušení výše uvedených norem zkoumat neměla, neboť se netýkají skutečností, které by nasvědčovaly tomu, že trestný čin byl spáchán. Zdůraznil, že v usnesení o zahájení trestního řízení popsaném jeho údajném protiprávním jednání, spočívajícím v uzavření smlouvy o úschově, nemohlo dojít k porušení stavovských předpisů. Vysvětlil, že neuzavřel smlouvu o úschově, nýbrž smlouvu svěřeneckou, na níž se však nevztahují stavovské předpisy. Tudíž vytýkaným jednáním nemohlo dojít k ohrožení důvěry ve výkon advokacie žalobcem. Z žalobou napadeného rozhodnutí ani nevyplývá, jaké právní předpisy o nakládání s finančními prostředky a o omezení plateb v hotovosti měly být žalobcem porušeny. Shrnul, že žalovaná nerespektovala meze správního uvážení, čímž porušila zásadu *in dubio pro mitius*, tj. v pochybnostech rozhodnout ve prospěch jednotlivce.

Namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nesprávné hodnocení důkazů. Žalované vytýkal nevypořádání se se všemi předloženými důkazy, neboť jím předložené důkazy byly v odůvodnění napadeného rozhodnutí bez dalšího jen vyjmenovány. Výsledky dokazování a hodnocení důkazů nejsou v napadeném rozhodnutí uvedeny. Navíc si žalobkyně ani neopatřila obžalobu v trestní věci žalobce, která již v době jejího rozhodování byla vypracována.

Nesouhlasil s tím, že žalovaná nehodnotila jeho aktuální osobní poměry dle § 55 odst. 7 zákona o advokacii. Uvedl, že zjištění osobních poměrů je důležitým měřítkem pro

uplatnění správního uvážení, neboť zásahy do základních práv žalobce musí být přiměřené a v souladu s ústavou. Upozornil, že již na jednání dne 6.11.2014 uvedl, že jeho advokátní kancelář přijala veškerá opatření, aby se obdobná situace neopakovala, případ nebyl jakkoli medializován, dále je žalobce otcem dvou dětí a jeho manželka navíc společnicí v advokátní kanceláři, která nese žalobcovo jméno. Pozastavení výkonu advokacie by tak mělo značný finanční dopad na celou jeho rodinu. Žalovaná však tyto skutečnosti v žalobou napadeném rozhodnutí nezohlednila.

Žalované vytkl nesprávný procesní postup při doručování žalobou napadeného rozhodnutí, jelikož rozhodnutí bylo doručeno pouze žalobci a nikoli jeho právnímu zástupci.

Žalobce navrhl soudu, aby vyslovil nicotnost napadeného rozhodnutí, případně napadené rozhodnutí zrušil, a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření odmítla veškeré žalobou uplatněné námitky. K právnímu posouzení věci zdůraznila, že v řízení o pozastavení výkonu advokacie nerozhoduje o vině dotyčného a její rozhodování je závislé na úkonech orgánů činných v trestním řízení, které nemůže jakkoli přezkoumávat nebo ovlivňovat.

Poukázala na to, že základním předpokladem výkonu advokacie je bezúhonnost. Právě § 9 odst. 2 zákona o advokacii umožňuje z preventivních důvodů, spočívajících v ochraně zájmů klientů, výkon advokacie pozastavit i před skončením trestního řízení vedeného s dotčeným advokátem.

Vysvětlila, že na advokáty jsou v profesním i běžném životě kladeny značné nároky obsažené v zákoně o advokacii i v etickém kodexu (usnesení České advokátní komory č. 1/1997 Věstníku). Veřejnost důvodně předpokládá, že tyto nároky advokáti splňují, tedy dodržují zákon i stavovské předpisy, jednají čestně, svědomitě a poctivě, a právní služba tak bude poskytnuta řádně. Důvěra v řádný výkon advokacie je tak dána schopností advokáta dodržovat právní i stavovské předpisy a jeho schopností a ochotou jednat čestně a svědomitě. Jestliže advokát nesplňuje tato očekávání, ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie.

Pro obecné ohrožení důvěry je pak dle žalované postačující, že konkrétní úmyslná trestná činnost je pro veřejnost nepřijatelná, dopustí-li se jí advokát. Nepřijatelná je pak zejména u trestných činů spojených s výkonem advokacie, jako jsou zpronevěra svěřených finančních prostředků, podvodné jednání vůči klientům nebo jiným osobám či neoprávněné obohacení na úkor klientů nebo jiných osob.

Shrnula, že pozastavení výkonu advokacie není sankcí, nýbrž slouží jen k ochraně zájmů stávajících i potencionálních klientů.

Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl v celém rozsahu.

V replice ze dne 23.8.2016 žalobce zopakoval zásadní žalobní námitky, které rozšířil o nové tvrzení, že text napadeného rozhodnutí a jeho odůvodnění byly *ex post* přizpůsobeny hlasování žalované, tedy že nejprve bylo hlasováno a až poté bylo rozhodnutí vytvořeno, což je v rozporu s právem žalobce na spravedlivý proces. Další pochybení spatřoval v tom, že v zápise z jednání nebyla obsažena jeho tvrzení, která sám na jednání uvedl, a to že má ženu a děti, čistý trestní rejstřík a nebyl stíhán pro porušení kárné odpovědnosti. Nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí spatřoval v nedostatečném vypořádání se s otázkou ohrožení důvěry dle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii.

Při ústním jednání právní zástupci žalobce a žalovaného shodně uvedli, že žalobou napadené rozhodnutí bylo dne 16.8.2016 doručeno i právnímu zástupci žalobce, což soudu doložili i výpisem z datové schránky právního zástupce žalobce ze dne 16.8.2016.

Právní zástupce žalobce setrval na svém procesním stanovisku. Poukázal na tu skutečnost, že trestní řízení vedené proti žalobci probíhá již po dobu dvou a půl let a dovodil tak, že se pozastavení výkonu advokacie dle žalobou napadeného rozhodnutí stává *de facto* trvalým rozhodnutím. Zdůraznil, že usnesení o zahájení trestního stíhání se žalobcem vycházelo z trestné činnosti osob odlišných od žalobce. Přičemž v současné době jsou tyto osoby zproštěny trestní odpovědnosti. Dále trval na tom, že žalovaná si měla v dané věci opatřit znalecký posudek z oboru ekonomika.

Žalovaná rovněž setrvala na svém stanovisku, zdůraznila, že v dané věci není oprávněna přezkoumávat ani rozhodnutí v trestní věci žalobce ani průběh tohoto trestního řízení. Taktéž není oprávněna seznamovat se s důkazy vypracovanými v trestním řízení. Žalobou napadené rozhodnutí toliko z usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce vycházelo, rozhodně v něm nebyl žalobce shledán vinným ze spáchání trestných činů.

Žalobce, který se na jednání osobně dostavil, prohlásil, že zde vystupuje za osobu zúčastněnou na řízení, tj. za společnost S. a P., v.o.s. Tato osoba byla v žalobě označena jako osoba zúčastněná na řízení, soud ji však nevyzval k vyjádření, zdali bude v řízení uplatňovat svá práva a ani nerozhodl o tom, že podmínky pro postavení osoby zúčastněné na řízení nesplňuje, umožnil jí se řízení účastnit. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že byla poškozena podvodným jednáním ostatních osob. Zdůraznila velké negativní dopady žalobou napadeného rozhodnutí jak do pracovního chodu advokátní kanceláře, tak do osobního života žalobce.

Soud na ústním jednání usnesením zamítl žalobcův návrh na přerušení řízení pro rozpor právní úpravy pozastavení výkonu advokacie dle zákona o advokacii s ústavním pořádkem. Soud se totiž neztotožnil s právním názorem žalobce, že právní úprava pozastavení výkonu advokacie dle zákona o advokacii neodpovídá právu na spravedlivý proces advokáta, neboť nerespektuje zásadu presumpce neviny dle § 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Soud naopak zdůrazňuje, že není pravdou, že by žalobou napadeným rozhodnutím došlo k porušení zásady presumpce neviny. Žalobou napadené rozhodnutí je totiž výrazem disciplinárního oprávnění žalované pozastavit výkon advokacie za splnění zákonných podmínek dle § 9 zákona o advokacii. Rozhodně jím nebyla předjímána žalobcova vina za spáchání trestných činů uvedených v usnesení o zahájení jeho trestního stíhání.

Soud dále usnesením zamítl provedení žalobcem navržených důkazů, a to smlouvy o úschově a jejího dodatku, neboť se jedná o důkazy předkládané žalobcem v trestním řízení, tudíž jsou s ohledem na níže uvedené právní posouzení dané věci zcela nadbytečné.

Rovněž tak pro nadbytečnost soud zamítl návrh žalobce na provedení důkazu neveřejnou částí správního spisu, týkající se hlasování o žalobou napadeném rozhodnutí. Soud poukazuje na zápis z 12. schůze jednání představenstva žalovaného ze dne 10. a 11. listopadu 2014, v jehož závěru je uvedeno, že v dané věci proběhlo hlasování, přičemž pět osob hlasovalo pro pozastavení výkonu advokacie žalobce a tři osoby proti pozastavení výkonu advokacie žalobce, nikdo se hlasování nezdržel. Soud tak má za prokázané, že představenstvo, jež je kolegiálním orgánem dle § 134 správního řádu, rozhodlo zákonem stanoveným způsobem, a to po poradě na základě hlasování. Z neveřejné části správního spisu týkající se hlasování by bylo možno zjistit jen, kdo a jakým konkrétním způsobem hlasoval, což však není pro právní posouzení věci významné. K námitce žalobce, že text žalobou

napadeného rozhodnutí byl přizpůsoben či vytvořen podle výsledku hlasování, soud uvádí, že tento postup má za správný. Výsledek hlasování se musí promítnout do výroku rozhodnutí, čemuž musí korespondovat také jeho odůvodnění. A jakékoli další obecně formulované úvahy žalobce o možném dodatečném přizpůsobování textu rozhodnutí považuje soud za ryze spekulativní.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Dne 5.3.2014 Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy, Služby kriminální policie a vyšetřování, Odboru hospodářské kriminality usnesením pod č.j. KRPA-466750-54/TC-2013-000094-LUS zahájilo trestní stíhání žalobce pro

A) zvláště závažný zločin „Podvod“ dle ustanovení § 209 odst. 1, 5 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“) spáchaného formou účastenství dle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku a

B) pro zločin „Zpronevěra“ dle ustanovení § 206 odst. 1, 4 písm. b), d) trestního zákoníku, kterých se měl dopustit tím, že

Ad A) v úmyslu obohatit sebe nebo jiného v průběhu ledna-dubna 2011 po předchozí vzájemné dohodě s odděleně stíhaným a dle trestního rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19.4.2013 sp.zn. 56T 10/2012 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 3.10.2013 sp.zn. 4 To 51/2013 již pravomocně odsouzeným Ing. J.D. umožnil vylákat od společnosti Č., a.s. (dále „Č.“) peněžní prostředky ve výši 43.548.960,-Kč, které měly být vráceny společnosti S. S. S. s.r.o. (dále „S. S.“) z důvodu ukončení nerealizované smlouvy týkající se výstavby fotovoltaické elektrárny, když žalobce jako advokát, jednající za svou advokátní kancelář, v úmyslu obohatit sebe nebo někoho jiného, zajistil zpracování a jako uschovatel uzavřel dne 28.1.2011 Smlouvu o advokátní úschově finančních prostředků mezi Ing. J.D., jako zmocněncem S. S., a s blíže nezjištěným spolupachatelem zvláště závažného zločinu „Podvod“, jenž se vydával na základě padělaného občanského průkazu za osobou jménem J. T., která fakticky neexistuje a která byla Ing. J.D. zplnomocněna k jednání za S. S. s Č. Předmětem advokátní úschovy měly být finanční prostředky vylákané Ing. J.D., P.K. a J. T. od Č.

J. T. záměrně chybně vyplnil a dne 28.1.2011 podepsal dvě Žádosti o vrácení podílu na oprávněných nákladech PDS spojených s připojením a se zajištěním požadovaného příkonu/výkonu, na základě kterých byla pracovníkem Č. sepsána Dohoda o ukončení smlouvy o uzavření budoucí smlouvy o připojení výrobní elektrárny k distribuční soustavě (dále „Dohoda o ukončení smlouvy“), v níž bylo jako bankovní spojení společnosti S. S. uvedeno číslo účtu, které bylo uvedeno i v Žádostech a které bylo ve skutečnosti číslem úschovného účtu advokátní kanceláře žalobce, což vyplývá i z uzavřené Smlouvy o úschově. Po podepsání Dohody o ukončení smlouvy Ing. J.D. převzal od žalobce Dohodu o ukončení smlouvy s tím, že ji doručí Č. Dne 4.3.2011 uzavřeli Ing. J.D., J. T. a advokátní kancelář žalobce jednající skrze žalobce Dodatek ke Smlouvě o úschově, jejíž zpracování zajistil žalobce, částka určená k úschově byla v Dodatku upřesněna na částku 43.548.960,-Kč. Částka ve výši 43.548.960,-Kč byla odeslána pracovníky Č. ve dvou splátkách na uvedený účet, tedy úschovní účet advokátní kanceláře žalobce, přestože tyto prostředky měly být vráceny S. S. pro nerealizování výstavby fotovoltaické elektrárny.

Smlouva o úschově a její Dodatek měly sloužit k vypořádání údajné pohledávky ze směnky vlastní vystavené dne 31.12.2010 bývalou jednatelekou S. S. Přestože směnka byla rubropisována „Indosament sine obligo“, předložil ji J. T. žalobci, který jednal za uschovatele, tedy advokátní kancelář žalobce. Žalobce ve Smlouvě o úschově i v Dodatku úmyslně označil J. T., kterému mělo být na základě směnky plněno společností S. S. jako složitele (stranu vkládající finanční prostředky do úschovy), přestože žalobce viděl a znal obsah Žádosti i Dohody o ukončení smlouvy, a proto věděl i to, že finanční prostředky vyplácí Č. ve prospěch S. S. Tím, že označil J. T. za vkladatele, umožnil vyvedení finančních prostředků z advokátní úschovy ve prospěch J. T., a to tak že nebyla dodržena podmínka vyplývající ze Smlouvy o úschově a Dodatku, že do pěti dnů od složení úschovy předloží obě strany Potvrzení o vzájemném zápočtu. Žalobce pak dne 12.4.2011 převedl advokátní úschovu ve výši 43.548.960,-Kč na další úschovný účet advokátní kanceláře žalobce ve prospěch J. T. Následně žalobce na pokyn a pro J. T. z tohoto účtu deponoval částku 43.000.000,-Kč do bezpečnostní schránky, proto ji dne 22.4.2011 vybral, tím porušil čl. 2 odst. 2, 4 usnesení představenstva České advokátní komory č. 7/2004 Věstníku a zákon č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti. Tuto částku měl údajně dne 22.4.2011 přenést v tašce do bezpečnostní schránky spravované společností K. I. a.s., odkud si jí měl J. T. dne 22.4.2011 za pomoci magnetické karty a dvou klíčů, které mu proti podpisu zapůjčil žalobce, vyzvednout. Ochranným systémem nebyl vstup žalobce a J. T. do bezpečnostních schránek zaznamenán. J. T. dne 22.4.2011 podepsal žalobci dokument označený jako „Prohlášení o vyrovnání úschovy“.

Tím, že žalobce ve Smlouvě o úschově označil J. T. jako vkladatele a následně z úschovného účtu vybral v hotovosti částku ve výši 43.000.000,-Kč, kterou vyplatil J. T., úmyslně odstranil překážky, a tak umožnil dokonání zvláště závažného zločinu „Podvod“ a svým jednáním se rovněž účastnil na způsobení škody velkého rozsahu ve výši 43.000.000,-Kč S. S.

Ad B) v úmyslu neoprávněně se obohatit vybral dne 28.4.2011 z úschovného účtu vedeného ve prospěch J. T. zbývající finanční částku ve výši 548.960,-Kč. Z této částky uložil téhož dne na běžný účet advokátní kanceláře žalobce už jen částku ve výši 348.960,-Kč. Téhož dne tuto částku v hotovosti vybral a ke dni 30.4.2011 úplně vyčerpal pro úhrady svých platebních povinností.

Tím, že žalobce vybral v hotovosti finanční prostředky, které byly předmětem Smlouvy o úschově a které byly na základě pokynu oprávněného převedeny na účet advokátní kanceláře žalobce ve prospěch J. T., si přisvojil cizí věc, která mu byla svěřena a tím žalobce jako osoba, která má zvláště uloženu povinnost hájit zájmy poškozeného způsobil značnou škodu ve výši 548.960,-Kč, přestože znal obsah Žádosti i Dohody o ukončení smlouvy, a proto věděl, že finanční prostředky vyplácí Č. ve prospěch S. S..

Ze zápisu z 11. schůze jednání představenstva žalovaného ze dne 13. a 14. října 2014 a z plné moci ze dne 13.4.2014 vyplývá, že žalovaná na jednání provedla k důkazu mimo jiné usnesení o zahájení trestního stíhání se žalobcem, znalecký posudek Ing. L. M., faktury S. S., návrh na doplnění dokazování v trestní věci, sdělení SCSSA S. s.r.o. o doprovodu při hotovostní transakci, email ze dne 6.2.2011 a kopie elektronické komunikace v němčině, odůvodněné stížnosti, usnesení NS č.j. 6 Tdo 306/2014-77. Zároveň žalobce do spisu založil do spisu plnou moc svého právního zástupce pro zastupování ve věci.

Ze zápisu z 12. schůze jednání představenstva žalovaného ze dne 10. a 11. listopadu 2014 vyplývá, že žalovaná na jednání k důkazu četla následující listiny: dopis žalobce

z 6.11.2014, dopisy PČR ze dne 16.9.2014, 15.9.2014, návrhy na doplnění vyšetřování PČR ze dne 15.9.2014, dopis státní zástupkyně MSZ v Praze ze dne 30.7.2014, podání žalobce adresované PČR ze dne 31.3.2013, dodatek ke smlouvě o advokátní úschově ze dne 4.3.2011.

Dne 10.11.2014 žalovaná rozhodla žalobou napadeným rozhodnutím, neboť dospěla k závěru o splnění zákonem stanovených podmínek dle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii. Poukázala na to, že žalobce je stíhán pro zvlášť závažný zločin podvodu dle ustanovení § 209 odst. 1, 5 písm. a) trestního zákoníku spáchaného formou účastenství dle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku a pro zločin zpronevěry dle ustanovení § 206 odst. 1, 4 písm. b), d) trestního zákoníku. Výrok tohoto usnesení v odůvodnění citovala. Rovněž vypočetla veškeré důkazy provedené v řízení. Poukázala na to, že základním předpokladem výkonu advokacie je bezúhonnost. Právě § 9 odst. 2 zákona o advokacii umožňuje za splnění zákonných podmínek a z preventivních důvodů, spočívajících v ochraně zájmů klientů, výkon advokacie pozastavit i před skončením trestního řízení vedeného s dotčeným advokátem. Vysvětlila, že na advokáty jsou v profesním i běžném životě kladeny značné nároky obsažené v zákoně o advokacii i v etickém kodexu (usnesení České advokátní komory č. 1/1997 Věstníku). Veřejnost důvodně předpokládá, že tyto nároky advokáti splňují, tedy dodržují zákon i stavovské předpisy, jednají čestně, svědomitě a poctivě, a právní služba tak bude poskytnuta řádně. Důvěra v řádný výkon advokacie je tak dána schopností advokáta dodržovat právní i stavovské předpisy a jeho schopností a ochotou jednat čestně a svědomitě a poctivě, tj. že bude právní služby poskytovat řádně. Jestliže advokát nesplňuje tato očekávání, nutně ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie. Ačkoli zákon přesně nevymezuje, či důvěra má být ohrožena, jednání nesmí ohrožovat důvěru klientů, žalované ani společnosti jako potenciálních klientů. Zákon zároveň nevyžaduje ohrožení důvěry konkrétního klienta, takové zjišťování není ostatně ani v možnostech žalované. Postačí proto ohrožení důvěry obecné, tj. zjištění, že konkrétní úmyslná trestná činnost je pro veřejnost, tj. potenciální klienty, nepřijatelná, pokud se jí dopustí advokát. Pro obecné ohrožení důvěry je postačující, že konkrétní úmyslná trestná činnost je pro veřejnost nepřijatelná, dopustí-li se jí advokát. Nepřijatelná je zejména u trestných činů spojených s výkonem advokacie, jako jsou zpronevěra svěřených finančních prostředků svěřených advokátovi, podvodné jednání vůči klientům nebo jiným osobám, neoprávněné obohacení advokáta či jiných na úkor klientů nebo jiných osob.

Odmítla obranu žalobce, že se trestními orgány vytýkaného protiprávního jednání nedopustil, neboť žalovaná není orgánem činným v trestním řízení, tudíž není oprávněna přezkoumávat správnost rozhodování a řízení těchto orgánů. Nepřísluší jí tak rozhodovat o vině či nevině osob, s nimiž orgány činné v trestním řízení vedou řízení. Zdůraznila, že v daném řízení vychází z citovaného usnesení o zahájení trestního řízení.

Žalovaná tedy posuzovala, zda skutečnosti, nasvědčující tomu, že byl trestný čin žalobcem spáchán, ohrožují důvěru v další řádný výkon advokacie žalobce. Jednání žalobce považovala za velmi závažné vzhledem k právní kvalifikaci skutku a k výši způsobené škody přesahující 43.000.000,-Kč. Jednoznačně dospěla k závěru, že k protiprávnímu jednání žalobce mělo dojít při výkonu advokacie, jako jsou správa majetku a advokátní úschova, tedy při jednání regulovaném v zákoně o advokacii (§ 56, § 56a) a stavovských předpisech (Usnesení České advokátní komory č. 7/2004 Věstníku). Ať byl podíl dalších osob na způsobené škodě jakýkoli, vyzdvihla, že žalobce při uzavírání smlouvy o advokátní úschově nerespektoval jemu předložené dokumenty (např. směnku) ani jím sepsanou smlouvu o úschově, když finanční prostředky v úschově odeslal namísto účtu označeného ve smlouvě, na účet své advokátní kanceláře a peníze z tohoto účtu v rozporu s právními předpisy o nakládání s finančními prostředky o omezení plateb v hotovosti deponoval v bezpečnostní schránce a

následně vyplatil další osobě v hotovosti. Dovodila tak, že nebýt výše uvedeného jednání žalobce, nedošlo by ke způsobení škody tak vysokého rozsahu.

Shrnula, že žalobcovo trestní stíhání pro jednání naplňující skutkovou podstatu podvodu a zpronevěry, při němž měl způsobit nebo se podílet na mnohamilionové škodě, je jednáním ohrožujícím důvěru v řádný výkon advokacie.

Žalobou napadené rozhodnutí bylo doručeno dne 30.12.2014 datovou schránkou jen žalobci a dne 16.8.2016 i jeho právnímu zástupci.

Skutkový stav zjištěný soudem nebyl mezi účastníky sporným.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii komora může pozastavit advokátovi výkon advokacie, byla-li na něho v trestním řízení podána obžaloba, návrh na schválení dohody o vině a trestu nebo návrh na potrestání pro úmyslný trestný čin, anebo bylo-li proti němu pro takový trestný čin zahájeno trestní stíhání a skutečnosti nasvědčující tomu, že byl takový trestný čin spáchán, ohrožují důvěru v další řádný výkon advokacie tímto advokátem; výkon advokacie může být z těchto důvodů pozastaven nejdéle do dne, kdy nabude právní moci rozhodnutí, kterým se trestní řízení končí.

Podle § 9b odst. 1 písm. a), b) zákona o advokacii pozastavení výkonu advokacie zaniká

a) dnem, kdy pominula okolnost, která byla důvodem k pozastavení výkonu advokacie, a v případech podle § 9 odst. 2 písm. a) nebo b) anebo § 9 odst. 3 dnem, kdy uplynula doba, po kterou byl výkon advokacie pozastaven,

b) dnem právní moci rozhodnutí, kterým bylo rozhodnutí o pozastavení výkonu advokacie zrušeno nebo změněno (§ 55 odst. 7).

Podle § 55 odst. 1 zákona o advokacii postupuje žalovaná v řízení o pozastavení výkonu advokacie podle správního řádu, nestanoví-li zákon jinak.

Podle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán si o ní může učinit úsudek, správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek, jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle § 209 odst. 1, 5 písm. a) trestního zákoníku kdo sebe nebo jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl, využije něčího omylu nebo zamlčí podstatné skutečnosti, a způsobí tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou, bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta, zákazem činnosti nebo propadnutím věci. Odnětím svobody na pět až deset let bude pachatel potrestán, způsobí-li činem uvedeným v odstavci 1 škodu velkého rozsahu.

Podle § 206 odst. 1, 4 písm. b), d) trestního zákoníku kdo si присvojí cizí věc, která mu byla svěřena, a způsobí tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou, bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta, zákazem činnosti nebo propadnutím věci. Odnětím svobody na dvě léta až osm let bude pachatel potrestán, spáchá-li takový čin jako osoba, která má zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy poškozeného, a způsobí-li takovým činem značnou škodu.

Soud se neztotožnil s námitkou nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce ji spatřoval v absenci vymezení konkrétní doby pozastavení výkonu advokacie žalobci v jeho výrokové části. Soud poukazuje na to, že maximální délka pozastavení výkonu advokacie pro důvod dle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii je stanovena přímo v tomto zákonném ustanovení, tj. do dne nabytí právní moci rozhodnutí, jímž se trestní řízení končí. Rovněž tak § 9b odst. 1 zákona o advokacii upravuje zánik pozastavení výkonu advokacie v případě dle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii ke dni, kdy pominula okolnost, jež byla důvodem k pozastavení výkonu advokacie. Tedy, pokud není ve výroku rozhodnutí stanovena pro pozastavení výkonu advokacie doba kratší, trvá pozastavení výkonu advokacie dle citovaných ustanovení zákona do právní moci rozhodnutí, kterým se trestní řízení, pro které bylo k rozhodnutí o pozastavení vydáno, končí.

Nestanovení doby trvání pozastavení výkonu advokacie ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí, rozhodně není překročením pravomoci ze strany žalované. Zároveň pozastavení výkonu advokacie není neomezené či trvalé, jak tvrdil žalobce, nýbrž dočasné, neboť trvá toliko do právní moci rozhodnutí, kterým se trestní řízení končí, nenastane-li jiná skutečnost, pro kterou skončí pozastavení výkonu advokacie žalobce ještě dříve. Tou může být například zrušení rozhodnutí o pozastavení výkonu advokacie pro osobní poměry či jiné okolnosti dle § 55 odst. 7 zákona o advokacii. Soud nad rámec uvedeného odkazuje na komentář k tomuto ustanovení *„Všechny tyto skutečnosti mohou vést k rozhodnutí Komory o tom, že se původní rozhodnutí o pozastavení výkonu advokacie zrušuje předtím, než uplyne doba, na kterou byl výkon advokacie pozastaven, a pokud taková doba nebyla určena, předtím, než bylo trestní stíhání pravomocně skončeno.“* (Svejkovský, J., Vychopeň, M., Krym, L., Pejchal, A. a kol.: Zákon o advokacii. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 410). Soud rozumí tomu, že žalobce s ohledem na délku trestního řízení vnímá dobu, po kterou je v platnosti žalobou napadeného rozhodnutí, jako „trvalé“, nicméně jedná se toliko o jeho subjektivní pocit. Na věci ničeho nemění ani to, že součástí spisu bylo rozhodnutí Nejvyššího soudu č.j. 6 Tdo 306/2014-77 rušící odsuzující rozsudek osob, se kterými měl žalobce trestný čin ve formě účastenství spáchat, jelikož trestní řízení vedené s těmito osobami a jeho výsledek je i přes spojitost s žalobcem nezávislé na trestním stíhání žalobce.

Soud tímto rovněž odmítá i námitku věcné a místní příslušnosti žalované k vydání žalobou napadeného rozhodnutí, když tato jí přísluší dle § 44 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii.

Taktéž námitku nesprávného právního posouzení věci podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii soud posoudil jako nedůvodnou. Z ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii vyplývá, že pro rozhodnutí o pozastavení výkonu advokacie musí být splněny dvě kumulativně stanovené podmínky: 1) proti advokátovi bylo zahájeno trestní stíhání pro úmyslný trestný čin, 2) skutečnosti nasvědčující tomu, že byl trestný čin spáchán, ohrožují důvěru v řádný výkon advokacie.

V dané věci nebylo sporu o tom, že žalovaná kárné řízení zahájila právě na základě usnesení Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy, Služby kriminální policie a vyšetřování, Odboru hospodářské kriminality č.j. KRPA-466750/TČ-2013-000094-LUS ze dne 5.3.2014, jímž bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání pro zvlášť závažný zločin podvodu a zločin zpronevěry, tedy pro úmyslné trestné činy. Žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí citovala úplné znění výroku výše uvedeného usnesení, ve kterém bylo jednoznačným způsobem popsáno jak vytýkané jednání žalobce, tak jeho označení jako úmyslné s přesnou právní kvalifikací. Žalovaná se pak v odůvodnění správně zaměřila na zdůraznění velmi závažného charakteru vytýkaných jednání žalobce právě s ohledem na provedenou právní kvalifikaci a výši jimi způsobené škody. Tímto má soud za vyvrácenou námitku žalobce, že žalovaná neuvedla, zdali byl žalobce obviněn ze spáchání úmyslného trestného činu. Přičemž jak žalovaná správně uvedla, nebyla nikterak oprávněna orgány činnými v trestním řízení provedenou právní kvalifikaci žalobcova jednání, odůvodněnost zahájení trestního stíhání či dalšího pokračování v něm hodnotit či přezkontrolovat, proto má soud za to, že v dané věci byla splněna první výše uvedená zákonná podmínka § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii, tj. proti žalobci bylo zahájeno trestní řízení pro úmyslné trestné činy. V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9.2.2005, č.j. 4 As 41/2003-725 v němž bylo konstatováno, že: *„žalovaná ani soudy ve správním soudnictví nejsou oprávněny posuzovat kvalitu, příp. důvodnost vzneseného obvinění, ale jsou povinny vycházet z toho, že bylo zahájeno trestní řízení pro úmyslný trestný čin“*. Soud shodně se žalovanou podotýká, že neoprávněnost žalované činit si úsudek o tom, zda byl trestný čin spáchán a kdo jej spáchal, vyplývá i z § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu.

Ve světle výše uvedeného tak žalovaná v okamžiku, kdy shledala, že proti žalobci bylo zahájeno trestní řízení pro úmyslný trestný čin, zjistila podstatu věci a správně se pak zabývala jen posouzením, zdali skutečnosti nasvědčující tomu, že byly trestné činy žalobcem spáchány, ohrožují důvěru v řádný výkon advokacie. Skutečnosti nasvědčující, že byl trestný čin spáchán, jsou jádrem usnesení o zahájení trestního stíhání, rozhodná výroková část usnesení o zahájení trestního stíhání obsahující tyto skutečnosti žalovaná zahrнула do odůvodnění rozhodnutí, proto nemůže obstát ani námitka žalobce, že žalovaná neidentifikovala, jaké skutečnosti považuje za nasvědčující tomu, že byl trestný čin spáchán.

V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13.2.2007 č.j. 4 As 7/2006 – 73, v němž bylo uvedeno k problematice výkladu slovního spojení „důvěra v řádný výkon advokacie“, byť v rámci přezkumu řízení o vyškrtnutí advokáta ze seznamu advokátů, následující: *„slovní spojení „důvěra v řádný výkon advokacie“ nepředstavuje důvěru ve výkon advokacie advokátem, který spáchal trestný čin, ale důvěru ve výkon advokacie obecně, tj. celým stavem. Uvedené slovní spojení se tak svým obsahem blíží jakési ochraně dobré pověsti členů advokátní komory, resp. profesního stavu. Nelze totiž odhlédnout od toho, že trestný čin spáchaný jedním advokátem může u řady klientů jiných advokátů vyvolat obavu, že se podobného činu může dopustit i jejich zástupce.“*

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná dle výše uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu postupovala. Soud proto poukazuje na

pečlivé a vyčerpávající zdůvodnění žalované, v němž nenalezl žalobcem vytýkané nesrovnalosti v posouzení skutečností nasvědčujících tomu, že byl trestný čin žalobcem spáchán, ohrožují důvěru v řádný výkon advokacie. Žalovaná nejprve poskytla žalobci svou definici zákonného pojmu „ohrožení důvěry v další řádný výkon advokacie tímto advokátem“ dle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii tak, že se jedná o důvěru vlastních klientů advokáta, dále důvěru ČAK, jež je pověřena výkonem veřejné správy na úseku advokacie a taktéž o obecnou důvěru společnosti, tj. všech potenciálních klientů advokáta. Žalovaná výše uvedenou definici formulovala s ohledem na dotčené zákonné ustanovení obsáhleji než výše citovaný judikát Nejvyššího správního soudu, přičemž její podstata je zcela shodná. Soud shodně se žalovanou zdůrazňuje, že vytýkané jednání žalobce považuje za velmi závažné, právě vzhledem k právní kvalifikaci skutku a k výši způsobené škody přesahující 43.000.000,- Kč. Rovněž sdílí názor žalované, že k protiprávnímu jednání žalobce mělo dojít při výkonu advokacie, když z usnesení o zahájení trestního stíhání vyplynulo, že žalobce při uzavírání smlouvy o advokátní úschově nerespektoval jemu předložené dokumenty ani jím sepsanou smlouvu o úschově, neboť finanční prostředky v úschově odeslal namísto účtu označeného ve smlouvě, na účet své advokátní kanceláře a peníze z tohoto účtu v rozporu s právními předpisy o nakládání s finančními prostředky o omezení plateb v hotovosti deponoval v bezpečnostní schránce a následně vyplatil další osobě v hotovosti. Tudiž nebýt výše uvedeného jednání žalobce, nedošlo by ke způsobení škody tak vysokého rozsahu. Žalovaná správně uzavřela, že výše popsané jednání žalobce v postavení advokáta je jednáním ohrožujícím důvěru v řádný výkon advokacie.

Jako ryze účelovou soud posoudil námitku žalobce, v níž vytýkal žalované neuvedení konkrétního způsobu, jakým mělo k ohrožení důvěry z jeho strany dojít s poukazem na neveřejnost trestního řízení, z čehož dovozoval nemožnost narušení důvěry veřejnosti. Již z jazykového znění § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii vyplývá, že rozhodné skutečnosti mají *ohrožovat* důvěru v další řádný výkon advokacie, tedy zákon nevyžaduje, aby došlo ke konkrétnímu *porušení* důvěry v další řádný výkon advokacie. Jelikož žalobce vytýkané jednání, jímž byl způsobem závažný následek, měl spáchat právě v souvislosti s výkonem advokacie, má soud závěr žalované o tom, že vytýkané jednání žalobce nepochybně ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie za zcela příléhavé a správné. Názor žalobce, že neveřejnost trestního řízení neumožňuje narušení důvěry veřejnosti, soud s ohledem na výše uvedené právní posouzení nesdílí.

Soud má i námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci za nedůvodnou. Jak již bylo uvedeno výše, žalovaná sama není oprávněna posuzovat skutkový stav, ani skutečnost, zda advokát spáchal trestný čin, naopak je odkázána na rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení. V dané věci tak žalovaná správně vycházela z usnesení Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy, Služby kriminální policie a vyšetřování, Odboru hospodářské kriminality č.j. KRPA-466750/TČ-2013-000094-LUS ze dne 5.3.2014, jež nebyla oprávněna podrobit své hodnotící či prezkumné činnosti co do naplnění skutkových podstat trestných činů žalobcem. Taktéž má soud žalovanou zvolený postup při vypracování rozhodnutí formou doslovné citace výrokové části usnesení o zahájení trestního stíhání za správný, neboť tím předešla případným nepřesnostem, jež by mohly jeho přeformulováním vzniknout. K námitce žalobce, že z citované výrokové části usnesení o zahájení trestního stíhání nevyplývá jeho úmysl spáchat trestný čin, obohatit se atp. soud opětovně konstatuje, že žalovaná není oprávněna hodnotit, zda orgány činné v trestním řízení zaujaly správnou právní kvalifikaci ve vztahu k popsanému jednání. Skutečnost, že žalobce byl obviněn ze spáchání úmyslných trestných činů jednoznačně z usnesení vyplývá, proto soud odkazuje na stranu 3 až 5 žalobou napadeného rozhodnutí, kde je citován výrok usnesení o zahájení trestního stíhání, v němž je kromě přesné právní kvalifikace jednání žalobce v popisu

žalobcova jednání několikrát uvedeno, že žalobce „v úmyslu obohatit sebe nebo někoho jiného.....“.

Soud rovněž odmítá i námitky žalobce o porušení zásady *in dubio pro mitius* překročením správního uvážení žalovanou tím, že v žalobou napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobce porušil zákon o advokacii, usnesení ČAK č. 7/2004 a nesprávně posoudila smlouvu svěřeneckou jako smlouvu o úschově, neuvedla jaké předpisy o nakládání s finančními prostředky a omezení plateb v hotovosti měl porušit atp. Soud zdůrazňuje, že veškerá tvrzení týkající se uzavření a plnění dle smlouvy o úschově, dále porušení zákona o advokacii, usnesení ČAK č. 7/2004 vytýkaným jednáním žalobce a jejich právní kvalifikace byla do odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí převzata z výrokové části usnesení o zahájení trestního řízení. Žalovaná na právní předpisy v žalobou napadeném rozhodnutí poukázala pouze v souvislosti s vlastním vyhodnocením vytýkaného jednání žalobce jakožto jednání, k němuž došlo při výkonu advokacie.

Soud nesdílí ani námitku nesprávného hodnocení důkazů žalovanou, jelikož jediným a rozhodným podkladem pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí bylo toliko usnesení Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy, Služby kriminální policie a vyšetřování, Odboru hospodářské kriminality č.j. KRPA-466750/TČ-2013-000094-LUS ze dne 5.3.2014. Je pravdou, že žalobce v průběhu kárného řízení navrhoval řadu důkazů, jež žalovaná k důkazu přečetla a ve svém rozhodnutí jmenovitě vypočetla. Žalovaná však jednoznačně uvedla, že je povinna v dané věci vycházet toliko z usnesení o zahájení trestního stíhání se žalobce, tudíž se nebude zabývat a přezkoumávat obranu žalobce, že se vytýkaného jednání nedopustil. Tímto se vypořádala s ostatními žalobcem navrženými důkazy jako s nadbytečnými důkazy. Ze správního spisu i z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná neměla při rozhodování o pozastavení výkonu advokacie žalobce k dispozici obžalobu vypracovanou dle tvrzení žalobce Městským stáním zastupitelstvím ke dni 30.9.2014. Mezi účastníky není sporu o tom, že proti žalobci byla podána obžaloba. Soud má procesní postup žalované, která ve vedení kárného řízení zahájeného na základě usnesení o zahájení trestního řízení se žalobcem pokračovala i za situace, kdy byla na žalobce podána obžaloba, za zcela správným a v souladu se zásadou hospodárnosti a efektivity řízení.

Soud se rovněž neztotožnil s námitkou žalobce spočívající v absenci hodnocení jeho aktuálních osobních poměrů. Soud poukazuje na § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii, jež neukládá žalované povinnost v rámci rozhodování přihlídnout k aktuálním osobním či jiným poměrům žalobce. Vzhledem k účelu samotného institutu pozastavení výkonu advokacie, kterým je především ochrana zájmů stávajících či potencionálních klientů, lze předpokládat, že pro rozhodování ve věci nebudou aktuální osobní či jiné poměry dotčeného advokáta klíčové. Soud se tedy nebude pro nadbytečnost v daném řízení zabývat žalobcovými osobními poměry. V této souvislosti soud opět poukazuje na § 55 odst. 7 zákona o advokacii, dle kterého lze na návrh advokáta zrušit rozhodnutí o pozastavení výkonu advokacie mimo jiné s ohledem na osobní poměry advokáta. Jedná se však o odlišné řízení, jež lze zahájit až poté, co bylo o pozastavení výkonu advokacie žalovanou rozhodnuto. Soud nepopírá, že zásah do práv advokáta skrze pozastavení výkonu advokacie může být značný, přesto jej považuje za přiměřený. Samotné usnesení o zahájení trestního stíhání advokáta pro úmyslný trestný čin, tedy pro úmyslné porušení trestněprávních norem advokátem, který by vzhledem k nárokům, které jsou na něj kladeny v profesním i soukromém životě, neměl vůbec zavdat příčinu zahájení trestního stíhání, je velmi závažnou skutečností, na kterou je třeba určitým způsobem reagovat. Touto reakcí je pak pozastavení výkonu advokacie, kterou sice mohou být práva advokáta omezena, ovšem vzhledem ke své dočasnosti, která je vyjádřena přímo v zákoně, jen na dobu nezbytně nutnou.

Soud k námitce nesprávného doručení žalobou napadeného rozhodnutí žalobci a nikoli jeho právnímu zástupci pouze podotýká, že ji shledal oprávněnou, proto soud vyzval žalovaného k odstranění této vady, což žalovaný učinil a dne 16.8.2016 bylo žalobou napadené rozhodnutí řádně doručeno právnímu zástupci žalobce.

Soud rozhodně nesouhlasí s námitkou nedostatečného způsobu vypořádání veškerých výše uvedených námitek žalovanou a odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, z něhož soud v tomto rozsudku citoval. Žalovaná se uvedenými námitkami pečlivě zabývala a její odůvodnění jsou určitá, srozumitelná a zcela dostatečná. Soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2009, č.j. 9Afs 70/2008-13, náleze Ústavního soudu ze dne 12.2.2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19.3.2013, č.j. 8Afs 41/2012-50, rozhodnutí ze dne 6.6.2013, č.j. 1Afs 44/2013-30 s tím, že závěry citovaných judikátů lze plně vztáhnout také na rozhodnutí správních orgánů tak, že ačkoliv je jejich povinností svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek na detailní a vyčerpávající odpovědi na každou námitku. Soud zdůrazňuje, že požadavky kladené na správní orgány, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů, nesmí být přemrštěné. Takovéto přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost orgánů, především pak jejich schopnost efektivně, zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu, plnit zákonem jim uložené úkoly.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, bylo vydáno v souladu se zákonem, základními zásadami správního řízení a ustálenou judikaturou soudů, dále soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení takové intenzity, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Výrok o nákladech řízení pod bodem III. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 5 s.ř.s. , neboť osoba zúčastněná na řízení by měla právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, k tomu ale v dané věci nedošlo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. září 2016

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková